

С. Не, но обученный а да разсжда е по разуменъ.

От. Несомѣнно! Правишь ли разсжданье между умны и безумны челоѣцы? Кои можатъ по добръ да разсждатъ добро то и зло то умни тѣ ли или безумны тѣ?

С. Умны тѣ,

От. Тыя вѣистинъ. Ако умнытѣ мыслѣтъ чи си добръ челоѣкъ и, имѣтъ добръ мысль за тебѣ, и те обычатъ, това е твоѣж честь. Слѣдователно ако умнытѣ те мыслѣтъ чи си лошъ, и имѣтъ лошъ мысль за тебѣ, хулиятъ те и те уничижаватъ, това е твоє безчестіе и срамъ. Слѣдователно, мыслишь ли че умнытѣ имѣтъ злж мысль за Петръ чи се е шарилъ?

С. Не, не вѣрвамъ: защото той на това не е виновенъ.

От. Добръ! и никога не е похваленъ нѣто уничиженъ нѣкой за нещо за което не е виновенъ.

С. Нъ Петръ ми приказж, чи, слѣдъ шаркатж прѣвъ йатъ като отиде въ училището, много му се смѣли дѣцата.

От: Съ това доказватъ, чи сж безумни дѣца. Нъ и одумвѣнъе то и присмиванъе то на бѣзумны тѣ принасиж толкози срамъ, колко то принасиж и тяхната добра похва-ла и честь: споредъ това ще ти приказж нѣколко примѣри: сирѣчь, когато въ училището пишешъ или читешъ и сѣченицы тѣ ты те похваляватъ, това честь ли ты е?

С. Не!

От. Нъ срама твой ли е, ако те похулиятъ?

С. Нѣто това.

От. И защо не е?

С. Защо то сж безумни.

От. Нъ ако те похвали учителя ти, това честь ли ты е? или ако те похули, това срамъ ли ты приносиж?

С. Да. Защо то е той уменъ, и разсжда по добръ.